

Tämä tutkistelu on sapatiksi 24.10.2026

Uuden testamentin profeetat

Muistojae: *"Armolahjoja on monenlaisia, mutta Henki on sama. Myös palvelutehtäviä on monenlaisia, mutta Herra on sama. Jumalan voiman vaikutuksia on monenlaisia, mutta hän, joka meissä kaikissa kaiken vaikuttaa, on sama." (1. Kor. 12:4–6.)*

Avaintekstit:

Matt. 16:13–16

Ef. 2:20

Ilm. 22:6

Luuk. 2:36–38

Ap. t. 21:9

Ef. 6:10–18

Erään isän ajaessa autoa hänen poikansa tarkkaili ohikulkevia autoja etsiäkseen sellaisia, jotka olivat samanlaisia kuin hänen isänsä auto. Isä osoitti sitten yhtä autoa ja huudahti: "Poika, tuo oli samanlainen kuin ensimmäinen autoni!" Kun he saapuivat kotiin, isä otti esiin sekä ensimmäisen että nykyisen autonsa käyttöohjeen. Hän näytti pojalleen huolellisesti molempien autojen ominaisuudet ja korosti samankaltaisuuksia sekä sitä, mitä oli muutettu. Kun isä sitten vertasi näiden kahden auton moottoreita, ne olivat täysin identtiset. Paljon oli muuttunut, mutta moottori oli pysynyt samana.

Jumala puhui profeettojen kautta Vanhassa ja Uudessa testamentissa, ja heidän sanomansa jatkuvuus ja harmonia johtuu siitä, että Pyhä Henki – jumalallisen inspiraation lähde tai "moottori" – on pysynyt samana. Pyhä Henki antaa aina oikeille profeetoille voiman profetoimisen lahjan kautta. Hän myös asettaa profeettojen sanomien keskipisteeksi Kristuksen, kuten Heprealaiskirjeessä selvästi todetaan (Hepr. 1:1–3).

Tällä viikolla tarkastelemme profetoimisen lahjaa Uudessa testamentissa ja katsomme, mitä profeetat tekivät, ketkä toimivat profeetoina, miten profeettoja verrataan apostoleihin sekä väärien profeettojen aiheuttamaan vaaraan.

24.10. Kansainvälinen luomakunnan päivä

JEESUS PROFEETTANA

Mooses ennusti, että ”Herra, teidän Jumalanne, antaa veljienne joukosta nous-
ta profeetan, joka on minun kaltaiseni. Häntä teidän tulee kuunnella.” (5. Moos.
18:15). Kuka tämä profeetta oli? Raamattu itse tekee sen selväksi: tässä vii-
tataan Jeesukseen itseensä. ”Mooses on sanonut: ’Herra, teidän Jumalanne,
on veljienne joukosta nostava esiin profeetan, minun kaltaiseni. Kuulkaa hän-
tä, tehkää kaikessa niin kuin hän teille sanoo.’” (Ap. t. 3:22; ks. myös Joh. 6:14).

**Mikä on Jeesuksen profeetallinen tehtävä? Miten tähän kysymykseen
vastattiin Jeesuksen aikana? (Matt. 16:13–16; Mark. 8:27–29; Luuk. 9:18–
20.)**

Jeesus, Kristuksena ja Messiaana, on hän, johon kaikki Vanhan testamentin
profeetat osoittivat. Uudessa testamentissa Jeesus tunnustetaan heidän mes-
siaanisten profetoidensa täyttymykseksi. Hän esittelee itsensä Luuk. 24:13–
35 messiaanisten profetioiden kohteeksi.

Itse asiassa Joh. 1:1–5 annettu kuvaus Sanasta ei sovi kehenkään ihmi-
seen tai pelkkään ihmisprofeettaan. Sanan ilmaistaan olevan Luoja: ”Kaikki
syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.”
(Joh. 1:3.) Toisin sanoen hän loi kaiken eli koko maailmankaikkeuden. Havait-
tavan maailmankaikkeuden leveydeksi arvioidaan nykyisin 93 miljardia valo-
vuotta.

Jokaisessa Ensimmäisen Mooseksen kirjan 1. luvun ”Jumala sanoi” -lau-
seessa kuulemme Jeesuksen puhuvan. Hän, joka sanoi: ”Tulkoon valo”
(1. Moos. 1:3), on myös ”ihmisten valo” (Joh. 1:4), ja pelastussuunnitelmallaan
(Joh. 1:4–5) hän karkottaa pimeyden maailmasta.

Jumalan profeetalliset sanat ovat varmoja ja vahvistettuja. Kun niitä nouda-
tetaan, ne ovat kuin pimeässä loistava lamppu ”kunnes päivä sarastaa ja koin-
tähti syttyy teidän sydämessänne” (2. Piet. 1:19). Profetiat tuovat valoa synty-
seen maailmaamme, kunnes Jeesus, kointähti ja profeetallisen valon lähde,
tuo tullessaan ikuisen valtakuntansa.

Siihen asti Kristus tarjoaa meille kaikille elämänsä, kuolemansa ja ylösnou-
semuksensa kautta iankaikkista elämää. Ainoa kysymys on, hyväksymmekö
tämän vai emme.

**Pohdi sitä, että Jeesus, Luoja (Joh. 1:1–3), on myös se, joka kuoli ristil-
lä sinun syntiesi tähden. Mitä tämä hämmästyttävä totuus opettaa meille
Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan?**

APOSTOLIT JA PROFEETAT

Uudessa testamentissa kerrotaan profeettojen ja apostolien työstä. Apostolit olivat ”sanansaattajia” tai Jumalan ”lähettämiä”, kuten kreikankielinen sana *apostolos* määrittelee. Evankeliumeissa sana ”apostoli” viittaa 12 opetuslapseseen. Muu Uusi testamentti tukee tätä ajatusta ja sisällyttää tähän myös muita henkilöitä, jotka eivät kuuluneet Kristuksen alkuperäisiin opetuslapsiin.

Paavali kutsuu itseään kirjeissään apostoliksi 12 kertaa. Hän yhdistää Room. 1:1–2 apostolisen kutsunsa ja saarnaamisensa sisällön Vanhan testamentin profeettojen sanomaan. Paavali esittelee itsensä pakanoiden apostolina (Room. 11:13, VKR/RK 2012). Hänet nimitettiin tähän tehtävään ”Jumalan tahdosta” (1. Kor. 1:1).

Toisin kuin papit, jotka seurasivat isältä pojalle siirtyvää sukuperinnettä, Jumala nimitti profeetat ja apostolit tahtonsa mukaan. Kun Paavalin apostolisesta kutsusta kiisteltiin, hän puolusti saamaansa kutsua (1. Kor. 9:1–2). Paavali ymmärsi apostolisen tehtävänsä rakentuvan Kristuksen työlle, joka on seurakunnan perusta (Ef. 2:20). Jumalan ilmoituksen vastaanottajina apostolit ovat siis yhtä innoitettuja kuin profeetat (Ef. 3:1–5).

Pietari viittaa 2. Piet. 3:1–2 heitä ennen eläneisiin profeettoihin, joiden sanat olivat tärkeitä, ja nyt apostolit esitetään samankaltaisen auktoriteetin omaavina. Näissä jakeissa viitataan sekä Vanhan että Uuden testamentin aikoihin. Vaikka profeetat saattavat vaikuttaa olevan Jumalan sanansaattajia Vanhan testamentin aikakaudella ja apostolit Uuden testamentin aikakaudella, oli myös ihmisiä, jotka profetoivat tai käyttivät profetoimisen lahjaa, mutta eivät olleet apostoleja. Profetoimisen lahja ei ollut rajoitettu apostoleihin Uuden testamentin aikaan. Eivätkä kaikki profeetat olleet apostoleja (Ap. t. 15:32).

Miten apostolit ja profeetat toimivat suhteessa Kristukseen ja seurakuntaan Ef. 2:20 ja Ef. 3:5 mukaan?

Kuten tiedämme lukemalla Uuden testamentin apostolien kirjoituksia, Jeesus oli lähes kaiken heidän kirjoittamansa tekstin keskiössä. Tavalla tai toisella he keskittyivät Jeesuksen elämään, kuolemaan, ylösnousemukseen, ylipapilliseen virkaan sekä takaisintuloon.

Raamattu on ainoa virallinen tallenne, joka meillä on apostolien ja profeettojen sanoista Jeesuksesta, hänen elämästään ja teoistaan. Mitä tämä kertoo meille Raamatun lopullisesta auktoriteetista siinä, mitä uskomme Jeesuksesta ja hänen kuolemastaan meidän puolestamme?

UUDEN TESTAMENTIN PROFEETTOJEN TEHTÄVÄT

Mitä 1. Kor. 14:3; Ef. 4:11–13 ja Ilm. 22:6 kertovat meille Uuden testamentin profeettojen tehtävästä?

Vaikka nämä jakeet ovat hyödyllisiä, ne eivät kuitenkaan anna kattavaa kuvaa kaikesta, mitä Uuden testamentin profeetat tekivät. Suuri osa heidän toiminnastaan heijastelee kuitenkin sitä, mitä Vanhan testamentin profeetat olivat myös tehneet, mikä osoittaa profetoimisen lahjan jatkuvuuden.

Profetoiminen mainitaan 1. Kor. 12:10 muiden hengellisten lahjojen joukossa. Vertauskuvassa Kristuksen ruumiista (1. Kor. 12:27–28) profeetat mainitaan apostolien jälkeen, jotka myös saivat ilmestyksiä Jumalalta. 1. Kor. 14:3 mukaan ”se, joka profetoi, puhuu ihmisille: hän rakentaa, kehottaa ja lohduttaa”.

Ef. 4:11–13 luettelee samanlaisen joukon hengellisiä lahjoja, kuten 1. Kor. 12. luku: profeetat mainitaan apostolien, evankelistojen, pastoreiden ja opettajien joukossa (Ef. 4:11). Nämä henkilöt ovat olemassa ”varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden[.]” (Ef. 4:12–13.) Kuten näemme tässä ja muualla, Jeesus on heidän sanomansa keskeinen kohde.

Apostolien teoissa kerrotaan kahdesta profeetasta, Juudaksesta ja Silaksesta (kumpikaan ei ole kirjoittanut kirjaa Raamattuun), jotka ”puhuivat veljille monin sanoin rohkaisten ja vahvistaen heitä” (Ap. t. 15:32). Vaikka profeetat joutuivatkin toisinaan lausumaan varoituksia, jopa ankaria ajoittain, he puhuvat tilanteesta riippuen myös rohkaisevia sanoja, etenkin vaikeina aikoina. Nämä sanat ja niihin sisältyvä toivo ja lupaus olivat epäilemättä erittäin tervetulleita niille, jotka tarvitsivat niitä.

Rohkaiseminen mainitaan myös profetoinnin yhteydessä (1. Kor. 14:31). Ahdistuksen ja vainon aikoina profetoimisen lahja on ollut rohkaisun ja toivon lähde.

Jeesus on Ilm. 22:6 mukaan ”Herra, profeettojen henkien Jumala”, jonka ”sanat ovat luotettavat ja todet” (RK 2012). Tietenkin kaikki, mikä tulee Jumalan palvelijoilta heidän puhuessaan Jumalan puolesta, on myös ”luotettavaa ja totta”. Maailmassa, jossa voimme luottaa kovin vähään, voimme todellakin luottaa siihen, mitä Herran profeetat sanovat, etenkin hänen sanassaan, joka on lopullinen ja ylin auktoriteettimme.

NAISPROFEETAT JA NUORET PASTORIT

Lue Luuk. 2:36–38 ja Ap. t. 21:9. Mitä tekstit kertovat meille naisprofeetoista?

Vanhan testamentin aikaan Jumala kutsui sekä miehiä että naisia sanansaattajikseen. Uuden testamentin aikoina on selviä todisteita naisprofeetoista. Hanna oli ensimmäinen, jota kutsuttiin naisprofeetaksi Uudessa testamentissa. Hän oli henkilö, joka täysipäiväisessä palvelutyössään ”palveli Jumalaa yötä päivää paastoten ja rukoillen – hän ylisti Jumalaa ja puhui lapsesta kaikille” (Luuk. 2:37–38).

Ap. t. 21:9 kertoo, että Filippoksella oli ”neljä naimatonta tytärtä, joilla oli profetoimisen lahja”. Uuden testamentin historioitsijat, kuten Eusebius, ovat löytäneet myöhempiä tekstejä, joissa mainitaan, missä he mahdollisesti asuivat ja mihin heidät haudattiin. Joka tapauksessa näemme naisia, todennäköisesti nuoria, joilla oli profetoimisen lahja. Emme tiedä tarkalleen, mitä he profetoivat tai kuinka laaja heidän palvelutyönsä oli. Yhden asian kuitenkin tiedämme näistä profetoimisen lahjan saaneista nuorista naisista: mikään heidän profetallisista sanoistaan ei päätynyt kaanoniin, Raamattuun. Toisin sanoen, kuten monet muutkin, he olivat todellisia profeettoja, joiden sanoja, kirjoituksia tai mitä muuta tahansa, ei sisällytetty raamatullisiin kirjoihin.

Naisprofeettojen lisäksi nuoret pastorit työskentelivät läheisessä yhteistyössä apostolien kanssa. Apostolit opastivat nuoria johtajia palvelutyöhön. Paavali esimerkiksi kutsui Timoteusta omaksi hengelliseksi pojakseen (1. Tim. 1:2; ks. myös 1. Tim. 4:12). Paavali opetti Timoteukselle pastoraalisen palvelutyön perusteet. Hän sanoo tämän kutsumuksesta: ”Tämän käskyn jätän täytettäväksesi, poikani Timoteus, niiden profetallisten sanojen mukaisesti, jotka sinulle kerran on lausuttu. Niitä muistaen taistele jalo taistelut[.]” (1. Tim. 1:18.)

Tit. 1:4, VKR Paavali esitteli Tituksen yhteisen uskon perusteella oikeaksi pojakseen. Paavali antoi Titukselle tehtäväksi nimittää johtajat uskoville Kreetalla, jossa oli haastava seurakunta. Hän antoi nuorelle Titukselle hengellisiä neuvoja siitä, miten lähestyä tätä tärkeää vastuuta, ja totesi sitten: ”Näin sinun tulee puhua, kehottaa ja nuhdella kaikella arvovallalla, eikä kenenkään pidä väheksyä sinua.” (Tit. 2:15.)

Nuoret, vanhat, miehet, naiset – meillä kaikilla voi olla tehtävä Jumalan työssä. Mikä on sinun osasi, ja miten voit tehdä vielä enemmän?

VÄÄRÄT PROFEETAT UUDESSA TESTAMENTISSA

Lue Matt. 24:23–24. Mistä Jeesus varoittaa meitä tässä? Miksi meidän pitäisi ottaa tämä varoitus vakavasti?

Jeesus itse ei olisi voinut ilmaista asiaa selkeämmin: ”Sillä vääriä messiaita ja vääriä profeettoja ilmaantuu, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että he johtavat, jos mahdollista, valitutkin harhaan.” (Matt. 24:24.)

Jeesuksen varoittamat harhaan johtamiset ovat varmasti varsin vakuuttavia, jos niihin todella liittyy ”suuria tunnustekoja ja ihmeitä”. Yliluonnolliset tapahtumat eivät sinänsä ole todisteita Jumalan toiminnasta, vaikka ne voivatkin olla vakuuttavia. Meillä on yliluonnollisia vihollisia. Apostoli Paavali on varoittanut meitä: ”Emmehän me taistelee ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan.” (Ef. 6:12.) Nämä voimat toimivat väärin profeettojen kautta.

Itse asiassa väärät profeetat eivät ole mitään uutta. Uusi testamentti viittaa Vanhan testamentin aikojen väärin profeettoihin (Luuk. 6:26). Uudessa testamentissa vääriä profeettoja verrataan raateleviin susiin, jotka ovat ”lampaiden vaatteissa” (Matt. 7:15), ja meille kerrotaan, että tunnistamme heidät heidän hedelmistään (Matt. 7:16).

Heidän päätehtävänsä on pettää (Matt. 7:17–20). Jeesus itse julisti, että ”[m]onta väärää profeettaa ilmaantuu, ja he johtavat useita harhaan” (Matt. 24:11) ja ”jos mahdollista, valitutkin” (Matt. 24:24; ks. myös Mark. 13:22; 1. Joh. 4:1).

Kuinka voimme Ef. 6:10–18 mukaan suojella itseämme kaikenlaisilta petoksilta?

Elämällä uskossa, pukeutumalla ”vanhurskauden haarniskaan”, varustautumalla totuuden vyöllä, antautumalla Pyhälle Hengelle rukouksen kautta sekä pysymällä Jumalan sanassa – näillä tavoilla voimme suojautua kaikelta siltä, mikä muuten johtaisi meidät hengellisesti ja teologisesti harhaan.

Mitä voit tehdä varustautuaksesi paremmin kaikkia maailman yli pyyhkiä petoksia vastaan?

JEESUKSEN JA HÄNEN SANANSA KESKIÖSSÄ PITÄMINEN

Kuten olemme oppineet, Jumala kutsui profeettoja tiettyinä aikoina ja antoi heille tärkeitä tehtäviä. Heidän päätehtävänsä oli tuoda ihmisille ymmärtämystä Jumalasta ja uskollisesta suhteesta häneen. Tämä ohjasi myös Ellen G. Whitea. Hänen palvelutyöllään oli kaksi päätehtävää: johtaa ihmiset Jeesuksen luo ja ohjata heidät hänen sanansa, Raamatun, pariin.

Ellen G. White rakasti koko elämänsä ajan Jeesusta ja halusi välittää Jumalan rakkautta muille. Hänen kuuluisa viisiosainen kirjasarjansa *The Conflict of the Ages* (suomeksi *Aikakausien taistelu* -sarja tai kahdeksanosainen *Alfa ja omega* -sarja) alkaa ja päättyy sanoihin ”Jumala on rakkaus”. Kenties hänen suosituimmassa kirjassaan *Tie Kristuksen luo* hän kirjoitti: ”Kasvu armossa, ilo ja käyttökelpoisuus riippuvat kaikki yhteydestä Kristukseen. Kasvamme armossa, kun olemme yhteydessä häneen eli pysymme hänessä joka päivä, joka hetki. Hän ei ole vain uskomme alkaja vaan myös sen täyttävä.” (TKL2010 67.)

Kun White työskenteli 1890-luvulla *Aikakausien toivo* -teoksen parissa, hän kirjoitti päiväkirjaansa: ”Kirjoittaessani Kristuksen elämästä olen syvästi liikuttunut. Unohdan hengittää niin kuin pitäisi. En kestä sitä voimallista tunnetta, joka valtaa minut, kun ajattelen sitä, mitä Kristus on kärsinyt maailmassamme.” (Ms 70, 1897.) Ellen G. White rakasti puhua Jeesuksesta.

Raamattu oli Ellen Whiten palvelutyön toinen painopiste. Hän piti kirjoituksiaan ”vähäisempänä valona”, joka johdatti ihmiset ”suurempaan valoon” – Raamattuun (3SM 29). Hän rohkaisi aina ihmisiä kääntymään Raamatun puoleen, jossa Jumala on ilmaissut rakastavan luonteensa ja pelastussuunnitelmansa. Hän sanoiakin palvelutyönsä alkuvaiheessa: ”Suosittelen sinulle, kallis lukija, Jumalan sanaa uskosi ja elämäsi ohjeeksi.” (HK 89.)

Vuosia myöhemmin hän kirjoitti: ”Herra haluaa teidän tutkivan Raamattujanne. Hän ei ole antanut mitään lisävaloa sanansa tilalle. – Jos sitä [Jumalan sanaa] nautitaan ja sulatellaan, se on koko ihmisen elämänveri. Silloin hyvät teot näkyvät valona, joka loistaa pimeydessä.” – Letter 130, 1901.

Ellen G. White uskoi myös, että kaikkien, jotka väittävät kantavansa Kristuksen profeetallista viittoa, on opetettava ”mitä Kristus oli opettanut. Tähän kuuluu kaikki, mitä hän on puhunut, ei vain henkilökohtaisesti, vaan myös kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Ihmisten opetukset suljetaan tästä pois.” (5AO 374.)

Ellen G. White piti Jeesuksen ja Raamatun kristillisen kokemuksensa keskiössä. Ensi perjantaina tutkimme hänen näkemyksiään ilmoituksesta ja innoituksesta.

Lisätietoja löydät osoitteesta <https://whiteestate.org/absg/4>.